

Nieuwsbrief SR Updates - Nummer 05, 2014

Nummer 5, 2014

Redactie: prof. mr. J.S. Nan en mr. C.L. van der Vis.

INHOUDSOPGAVE

Hoge Raad

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2014:239](#) 04-02-2014

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2014:232](#) 04-02-2014

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2014:233](#) 04-02-2014

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2014:231](#) 04-02-2014

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2014:234](#) 04-02-2014

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2014:235](#) 04-02-2014

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2014:230](#) 04-02-2014

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2014:236](#) 04-02-2014

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2014:228](#) 04-02-2014

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2014:238](#) 04-02-2014

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2014:227](#) 04-02-2014

RECHTSPRAAK

Op de gronden vermeld in de conclusie van de A-G heeft het hof het bewezenverklaarde terecht gekwalificeerd als ‘wederspanningheid’ en ‘overtreding van artikel 2:1, tweede lid van de Algemene Plaatselijke Verordening 2010’, doch had het hof ex artikel 62 Sr voor deze feiten twee afzonderlijke straffen moeten opleggen in plaats van één. De Hoge Raad leest de bestreden uitspraak verbeterd, zodat aan het middel de feitelijke grondslag komt te ontvallen.

Het middel klaagt over de strafoplegging.

De Hoge Raad overweegt als volgt. Op de gronden vermeld in de conclusie van de advocaat-generaal onder 5.2 heeft het hof het onder 1 en 3 bewezenverklaarde terecht gekwalificeerd als hiervoor weergegeven, doch had het hof ingevolge artikel 62 Sr voor deze feiten twee afzonderlijke straffen moeten opleggen, in plaats van één.

De Hoge Raad leest de bestreden uitspraak verbeterd in die zin dat het hof de verdachte ter zake van het onder 1 bewezenverklaarde heeft veroordeeld tot veertig uren werkstraf, subsidiair twintig dagen hechtenis, en ter zake van het onder 3 bewezenverklaarde tot twintig uren werkstraf, subsidiair tien dagen hechtenis. Daardoor komt aan het middel de feitelijke grondslag te ontvallen zodat het niet tot cassatie kan leiden.

De Hoge Raad verwerpt het beroep.

Conclusie A-G:

Het eerste middel berust op de opvatting dat de politieambtenaren niet werkzaam waren ‘in de rechtmatige uitoefening hun bediening’ in de zin van artikel 180 Sr en doet daarbij een beroep op de vaste jurisprudentie van de Hoge Raad ten aanzien van artikel 184 Sr bij overtredingen van de APV. Tevergeefs, want het middel miskent het te maken onderscheid tussen – kort gezegd – een krachtens wettelijk voorschrift gedaan bevel of vordering enerzijds en het rechtmatig handelen wanneer de politie bij de te verrichten taken wordt gehinderd anderzijds. In HR 29 januari 2008, ECLI:NL:HR:2008:BB4108, NJ 2008/206 m.nt. Mevis heeft

de Hoge Raad geoordeeld dat artikel 2 Politiewet 1993 geen wettelijk voorschrift oplevert krachtens welk een gedaan bevel of vordering strafbaar handelen in de zin van artikel 184 lid 1 Sr oplevert. Het gaat dan om het eerste onderdeel van artikel 184 Sr. Voor het opzettelijk niet voldoen aan een bevel of een vordering, krachtens wettelijk voorschrift gedaan door een ambtenaar geldt dat artikel 2 Politiewet 1993 daartoe geen grondslag biedt en de APV-bepalingen zelf evenmin. De Hoge Raad benadrukt in dit arrest evenzeer dat dit anders is voor het opzettelijk enige handeling door een ambtenaar ondernomen ter uitvoering van enig wettelijk voorschrift beletten, belemmeren of vrijdelen – het tweede onderdeel van artikel 184 Sr. Dan kan artikel 2 Politiewet 1993 wel als een wettelijk voorschrift worden aangemerkt ter uitvoering waarvan de in artikel 184 Sr bedoelde ambtenaren handelingen kunnen ondernemen waarvan het beletten, belemmeren of vrijdelen overtreding van artikel 184 Sr kan opleveren. Dit ligt in lijn met het bestanddeel ‘in de rechtmatige uitoefening van zijn bediening’ van artikel 180 Sr en is derhalve ruimer dan de restrictie die ten aanzien van de bevels- en vorderingsbevoegdheid in de zin van het eerste onderdeel van artikel 184 Sr heeft te gelden.

Het middel faalt.

Het tweede middel: Bij de stukken van het geding bevindt zich een – kort voor de terechtzitting in eerste aanleg opgemaakt – ambtsedig proces-verbaal van bevindingen van 29 augustus 2011, opgemaakt en ondertekend door verbalisant [verbalisant 5], procesverbaaln. PL1810 2010108293-17. Dit proces-verbaal houdt in dat verdachte op 21 november 2010 omstreeks 19.30 uur is aangehouden ter zake van:

- het dragen van een voorwerp van de categorie IV van de Wet wapens en munitie;
- het niet opvolgen van bevel of vordering van politie ambtenaar;
- en het plegen van wederspanning te opzichte van politieambtenaren tijdens zijn aanhouding.

Zowel het in hoger beroep gevoerde verweer, alsook het oordeel van het hof en het cassatiemiddel gaan ervan uit dat verdachte is aangehouden op grond van artikel 184 Sr, maar die aanname vindt geen steun in de stukken van het geding. Voordat sprake was van wederspanningheid was verdachte immers reeds aangehouden ter zake van zowel overtreding van de Wet wapens en munitie, alsook vanwege het niet opvolgen van een ambtelijk bevel of vordering. Artikel 2:1 APV 2010 levert in combinatie met de strafbaarstelling in artikel 6:1 APV 2010 een zelfstandige reden tot vervolging en aanhouding op, dus los van – het in dit proces-verbaal niet door de politie vermelde – artikel 184 Sr. Wat er dus ook zij van het bestreden oordeel van het hof, de daartegen gerichte klacht kan niet tot cassatie leiden. Het verweer had

immers slechts verworpen kunnen worden. Het middel faalt.

Het derde middel: Het hof heeft inderdaad ten onrechte één straf opgelegd, te weten 60 uren werkstraf, terwijl het ingevolge artikel 62 Sr voor de overtreding (feit 3) afzonderlijk een straf had moeten bepalen. Het middel klaagt daarover terecht. De Hoge Raad pleegt dergelijke misslagen te herstellen. Ook de strafoplegging in de onderhavige zaak leent zich mijns inziens voor herstel in cassatie. Kennelijk heeft het hof bij wijze van vergissing aan de verdachte één werkstraf voor beide bewezenverklaarde strafbare feiten opgelegd. De Hoge Raad zou mijns inziens kunnen aannemen dat het hof voor feit 1 een werkstraf van veertig uur, subsidiair twintig dagen hechtenis, heeft willen opleggen en voor feit 3 een werkstraf van twintig uur, subsidiair tien dagen hechtenis. Met die verbeterde lezing komt aan het middel de feitelijke grondslag te ontvallen. Het eerste en het tweede middel falen en kunnen naar mijn oordeel met de aan artikel 81 lid 1 RO ontleende motivering worden verworpen. Ook het derde middel kan met verbeterde lezing door de Hoge Raad niet tot cassatie leiden.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 04-02-2014

ECLI: ECLI:NL:HR:2014:239

Zaaknummer: 12/03020

Wetsartikelen: 62 Sr

RECHTSPRAAK

Uitdrukkelijk onderbouwd standpunt met betrekking tot de betrouwbaarheid van getuigenverklaringen. De Hoge Raad herhaalt toepasselijke overwegingen uit ECLI:NL:HR:2006:AU9130. Beide middelen falen.

Beoordeling van het eerste middel:

Het middel klaagt dat het hof in strijd met artikel 359 lid 2 tweede volzin, Sv heeft verzuimd in het bijzonder de redenen op te geven waarom het is afgeweken van een door de verdediging naar voren gebracht uitdrukkelijk onderbouwd standpunt inzake de betrouwbaarheid van de verklaringen van [betrokkene 1], [betrokkene 2] en [betrokkene 3].

De Hoge Raad overweegt als volgt. Ingevolge artikel 359 lid 2 tweede volzin, Sv dient een uitdrukkelijk onderbouwd standpunt dat door de rechter niet is aanvaard, in de uitspraak beargumenteerd te worden weerlegd. Omtrent de aan de mate van motivering te stellen eisen komt onder meer betekenis toe aan de inhoud en indringendheid van de aangevoerde argumenten. De motiveringsplicht gaat voorts niet zo ver dat bij de niet-aanvaarding van een uitdrukkelijk onderbouwd standpunt op ieder detail van de argumentatie moet worden ingegaan. (Vgl. HR 11 april 2006, ECLI:NL:HR:2006:AU9130, NJ 2006/393.)

Door de verdediging is ter terechtzitting in hoger beroep het standpunt ingenomen dat de verklaringen die [betrokkene 1], [betrokkene 2] en [betrokkene 3] bij de politie en bij de rechter-commissaris hebben afgelegd innerlijk en onderling tegenstrijdig zijn en derhalve als leugenachtig van het bewijs dienen te worden uitgesloten. Het hof heeft, in afwijking van hetgeen door de raadsman is aangevoerd, de verklaringen die [betrokkene 1], [betrokkene 2] en [betrokkene 3] bij de politie hebben afgelegd, voor het bewijs gebezigd. Blijkens zijn overwegingen heeft het hof geoordeeld dat hetgeen namens de verdachte is aangevoerd strekkende tot vrijspraak van het tenlastegelegde, wordt weerlegd door de gebezigde bewijsmiddelen en dat het geen reden heeft aan de juistheid en betrouwbaarheid van de inhoud van die bewijsmiddelen te twijfelen. Daarin ligt als (gemotiveerd) oordeel van het hof besloten dat de tot het bewijs gebezigde verklaringen in zoverre overeenstemmen dat de verdachte in het zicht van de anderen een mes in zijn hand had en in zoverre niet onderling

tegenstrijdig zijn en dat de gestelde onderlinge tegenstrijdigheden en de door de verdediging gesignaleerde afwijkingen tussen de verklaringen die bij de politie zijn afgelegd en de verklaringen die bij de rechter-commissaris zijn afgelegd niet van die aard en ernst zijn dat de tot het bewijs gebezigde verklaringen als onbetrouwbaar moeten worden aangemerkt. Dat oordeel is niet onbegrijpelijk. Aldus heeft het hof ten aanzien van het door de verdediging naar voren gebrachte uitdrukkelijk onderbouwde standpunt de redenen opgegeven, als bedoeld in artikel 359 lid 2 tweede volzin, Sv, die ertoe hebben geleid dat dit standpunt niet door het hof is aanvaard. Mede gelet op hetgeen in 2.3 is overwogen behoefde het hof niet nader in te gaan op hetgeen door de raadvrouw voor het overige en met betrekking tot de inhoud van de verklaringen is aangevoerd. Het middel is tevergeefs voorgesteld.

Beoordeling van het derde middel:

Het middel klaagt dat het hof in strijd met artikel 359 lid 2 tweede volzin, Sv heeft verzuimd in het bijzonder de redenen op te geven waarom het is afgeweken van een door de verdediging naar voren gebracht uitdrukkelijk onderbouwd standpunt dat artikel 9a Sr moet worden toegepast.

Hetgeen de raadvrouw van de verdachte ter terechtzitting in hoger beroep in verband met de strafoplegging naar voren heeft gebracht, is weergegeven in de conclusie van de advocaat-generaal onder 19.

De Hoge Raad overweegt als volgt. Het hof heeft de verdachte ter zake van 1. 'mishandeling, begaan tegen zijn levensgezel' en 2. 'bedreiging met enig misdrijf tegen het leven gericht, meermalen gepleegd', veroordeeld tot een werkstraf van 60 uren, indien niet naar behoren verricht te vervangen door 30 dagen hechtenis, de verdachte veroordeeld aan de benadeelde partij [betrokkene 4] ter zake van het onder 1 bewezenverklaarde een schadevergoeding te betalen van € 250,-, te vermeerderen met de kosten van tenuitvoerlegging tot aan de datum van de uitspraak begroot op € 459,- en aan de verdachte de verplichting opgelegd om aan de Staat, ten behoeve van [betrokkene 4], een bedrag te betalen van € 250,-, bij gebreke van betaling en verhaal te vervangen door 5 dagen hechtenis.

De bestreden uitspraak houdt onder het opschrift 'Oplegging van straf en/of maatregel' het volgende in:

'De hierna te melden strafoplegging is in overeenstemming met de aard en de ernst van het bewezenverklaarde en de omstandigheden waaronder dit is begaan, mede gelet op de persoon van verdachte, zoals van een en ander bij het onderzoek ter terechtzitting is gebleken.' Het kennelijke oordeel van het hof dat het onderdeel van de pleitnota dat betrekking heeft op de persoonlijke omstandigheden van de verdachte met daaraan toegevoegd '9A (schuld zonder

strafoplegging)' niet een uitdrukkelijk onderbouwd standpunt als bedoeld in artikel 359 lid 2 tweede volzin, Sv oplevert, getuigt niet van een onjuiste rechtsopvatting en is niet onbegrijpelijk.

Het middel is tevergeefs voorgesteld.

De Hoge Raad verwerpt het beroep.

Conclusie A-G:

'Hetgeen door de raadsvrouw ter terechtzitting in hoger beroep naar voren is gebracht, kan moeilijk anders worden aangemerkt dan als een uitdrukkelijk onderbouwd standpunt zoals bedoeld in art. 359 lid 2 Sv dat bovendien voldoet aan de eisen die daaraan op grond van de jurisprudentie van de Hoge Raad worden gesteld.³ Het is immers een standpunt dat door argumenten wordt geschraagd en is voorzien van een ondubbelzinnige conclusie. Er is gemotiveerd betoogd dat de betreffende getuigenverklaringen onbetrouwbaar zijn en om die reden niet voor het bewijs mogen worden gebruikt. Dit wordt onderbouwd door de gesignaleerde tegenstrijdigheden in verklaringen van de getuigen ten overstaan van de politie en hun verklaringen ten opzichte van de rechter-commissaris, die op niet onbelangrijke onderdelen van elkaar afwijken.⁴ Het hof is in zijn arrest van dit uitdrukkelijk onderbouwde standpunt afgeweken, maar heeft ten aanzien van het tweede ten laste gelegde feit volstaan met de gebruikelijke standaardmotivering, hetgeen mijns inziens onvoldoende is.⁵ Daardoor heeft het hof, in strijd met art. 359, tweede lid tweede volzin, Sv nagelaten de redenen op te geven die tot de afwijking van het uitdrukkelijk onderbouwde standpunt hebben geleid. Het gaat bovendien om een verweer dat niet van ondergeschikt belang is, nu het de kern van de bewezenverklaring betreft. Evenmin kan worden gesteld dat het verweer een toereikende weerlegging vindt in de door het hof gebezigde bewijsmiddelen. Het verzuim heeft ingevolge art. 359, achtste lid, Sv nietigheid tot gevolg. Het middel slaagt.'

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 04-02-2014

ECLI: ECLI:NL:HR:2014:238

Zaaknummer: 12/02919

Wetsartikelen: 359 lid 2 tweede volzin Sv en 9a Sr

RECHTSPRAAK

Het hoger beroep wordt ingesteld door een verklaring af te leggen door degene die het rechtsmiddel aanwendt of door een door hem daartoe gevolmachtigde, op de griffie van het gerecht door of bij hetwelk de beslissing is gegeven, van welke verklaring ex artikel 451 Sv door de griffier een akte wordt opgemaakt. Mede gelet daarop heeft het hof met juistheid geoordeeld dat de mogelijkheid om door het afleggen van zo een verklaring een rechtsmiddel aan te wenden is gebonden aan de uren waarop de griffie ingevolge het daarop betrekking hebbende reglement geopend is of geopend behoort te zijn. Dat brengt mee dat een per fax verzonden schriftelijke volmacht als bedoeld in artikel 450 Sv aan een griffiemedewerker tot het voor verdachte aanwenden van een rechtsmiddel slechts dan kan worden aangemerkt als binnen de beroepstermijn ingediend, indien deze volmacht ter griffie is begonnen binnen te komen vóór sluiting van de griffie op de laatste dag van deze termijn. De Hoge Raad benadrukt de noodzaak tot het trekken van zo een scherpe en vaste grens en herhaalt relevante overwegingen uit ECLI:NL:HR:2004:AN8587. In aanmerking genomen dat het hof heeft vastgesteld dat de griffie van de rechtbank om 17.00 uur sloot, kan de klacht dat het hof niet 17.06 uur maar 17.00 uur als tijdstip van ontvangst van de volmacht had moeten aanmerken, niet tot cassatie leiden.

Het middel komt op tegen 's hofs niet-ontvankelijkverklaring van de verdachte in zijn hoger beroep.

De Hoge Raad overweegt als volgt. Volgens artikel 449 Sv in verbinding met artikel 450 Sv wordt, voor zover hier van belang, hoger beroep ingesteld door een verklaring, af te leggen door degene die het rechtsmiddel aanwendt of een door hem daartoe gevolmachtigde, op de

griffie van het gerecht door of bij hetwelk de beslissing is gegeven, van welke verklaring ingevolge artikel 451 Sv door de griffier een akte wordt opgemaakt. Mede gelet daarop heeft het hof met juistheid geoordeeld dat de mogelijkheid om door het afleggen van zo een verklaring een rechtsmiddel aan te wenden is gebonden aan de uren waarop de griffie van het gerecht ingevolge het daarop betrekking hebbende reglement geopend is of geopend behoort te zijn. Dit brengt mee dat een per fax verzonden schriftelijke volmacht als bedoeld in artikel 450 Sv aan een griffiemedewerker tot het voor de verdachte aanwenden van een rechtsmiddel slechts dan kan worden aangemerkt als binnen de beroepstermijn ingediend, indien deze volmacht ter griffie is begonnen binnen te komen vóór sluiting van de griffie op de laatste dag van deze termijn.

De Hoge Raad merkt op dat de noodzaak tot het trekken van zo een scherpe en vaste grens voortvloeit uit de met betrekking tot de rechtsgeldigheid van de aanwending van een rechtsmiddel vereiste rechtszekerheid, ook indien in een uitzonderlijk geval als het onderhavige de – op het eerste gezicht wellicht onbillijke – consequentie daarvan is dat een uiterst minieme overschrijding van die grens tot gevolg heeft dat de verdachte niet-ontvankelijk is in het beroep. Ook in zo een geval geldt derhalve dat dit gevolg daaraan uitsluitend niet kan worden verbonden indien sprake is van bijzondere, de verdachte niet toe te rekenen, omstandigheden welke de overschrijding van de termijn verontschuldikbaar doen zijn. Daarbij kan worden gedacht aan binnen de beroepstermijn verstrekte ambtelijke informatie waardoor bij de verdachte de gerechtvaardigde verwachting is gewekt dat de beroepstermijn op een ander tijdstip aanvangt of aan een zodanige psychische gesteldheid dat in verband daarmee het verzuim tijdig hoger beroep in te stellen niet aan de verdachte kan worden toegerekend (vgl. HR 6 januari 2004, ECLI:NL:HR:2004:AN8587, NJ 2004/181).

In aanmerking genomen dat het hof heeft vastgesteld dat de griffie van de rechtbank om 17.00 uur sloot, kan de klacht dat het hof niet 17.06 uur maar 17.00 uur als tijdstip van ontvangst van de volmacht had moeten aanmerken, niet tot cassatie leiden.

Ook voor het overige kan het middel niet tot cassatie leiden. Dit behoeft, gezien artikel 81 lid 1 RO, geen nadere motivering nu het middel in zoverre niet noopt tot beantwoording van rechtsvragen in het belang van de rechtseenheid of de rechtsontwikkeling.

De Hoge Raad verwerpt het beroep.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 04-02-2014

ECLI: ECLI:NL:HR:2014:231

Zaaknummer: 12/03494

Wetsartikelen: 449 Sv, 450 Sv en 451 Sv

RECHTSPRAAK

De in artikel 344a lid 3 Sv gebezigde term ‘personen wier identiteit niet blijkt’ omvat niet een geval als in casu waarin het gaat om personen wier persoonsgegevens niet (volledig) zijn vermeld in het proces-verbaal waarin hun verklaringen zijn opgenomen, maar van wie vaststaat dat zij wel zodanig kunnen worden geïndividualiseerd dat de verdediging desgewenst hun verhoor als getuige door de R-C ter terechtzitting kan verzoeken. De omstandigheid dat in casu de betrokkene, een bevoegd opsporingsambtenaar behorende tot het aangegeven politieonderdeel, naderhand door de R-C is gehoord ex artikel 190 lid 3 Sv brengt mee dat aan het gebruik van het proces-verbaal, houdende diens verklaring dezelfde eisen dienen te worden gesteld als aan het gebruik van verklaringen van beperkt anoniem verhoorde getuigen. Uit de ex artikel 360 lid 1 Sv vereiste motivering van het gebruik van een aldus afgelegde verklaring dient allereerst de reden voor de beperkte anonimiteit te blijken. Voorts moet daaruit blijken dat de beperkte anonimiteit geen afbreuk heeft gedaan aan het ondervragingsrecht van de verdediging (vgl. ECLI:NL:HR:1997:ZDo799).

Het middel klaagt dat het hof in strijd met artikel 360 lid 1 Sv heeft verzuimd in zijn arrest in het bijzonder de redenen op te geven waarom het voor het bewijs gebruik heeft gemaakt van de door verbalisant A 3018 opgemaakte processen-verbaal.

De Hoge Raad overweegt als volgt. Vooropgesteld moet worden dat de in artikel 344a lid 3 Sv gebezigde term ‘personen wier identiteit niet blijkt’ niet omvat een geval als het onderhavige waarin het gaat om personen wier persoonsgegevens niet (volledig) zijn vermeld in het proces-verbaal waarin hun verklaringen zijn opgenomen, maar van wie vaststaat dat zij wel zodanig kunnen worden geïndividualiseerd dat de verdediging desgewenst hun verhoor als

getuige door de rechter-commissaris of ter terechtzitting kan verzoeken.

De omstandigheid dat in het onderhavige geval de betrokkene, een bevoegd opsporingsambtenaar behorende tot het aangegeven politieonderdeel, naderhand door de rechter-commissaris is gehoord op de voet van artikel 190 lid 3 Sv, brengt mee dat aan het gebruik van het proces-verbaal, houdende de verklaring van A 3018 dezelfde eisen dienen te worden gesteld als aan het gebruik van verklaringen van beperkt anoniem verhoorde getuigen. Uit de ingevolge artikel 360 lid 1 Sv vereiste motivering van het gebruik van een aldus afgelegde verklaring dient allereerst de reden voor de beperkte anonimiteit te blijken. Voorts moet uit die motivering blijken dat de beperkte anonimiteit geen afbreuk heeft gedaan aan het ondervragingsrecht van de verdediging (vgl. HR 23 september 1997, ECLI:NL:HR:1997:ZDo799, NJ 1998/135).

Het hof heeft het gebruik van de desbetreffende processen-verbaal gemotiveerd met de hiervoor onder 2.2.3 weergegeven overweging. Het hof heeft met de aanduiding van de getuige als politieke pseudokoper kennelijk en niet onbegrijpelijk geoordeeld dat de reden voor de beperkte anonimiteit voortvloeit uit de functie van een onder codenummer aangeduide opsporingsambtenaar die deel uitmaakt van een politieel infiltratieteam. Ook voor zover het middel klaagt dat het hof niet heeft doen blijken dat de beperkte anonimiteit geen afbreuk heeft gedaan aan het ondervragingsrecht van de verdediging, kan het niet tot cassatie leiden, in aanmerking genomen dat de verdediging de gelegenheid heeft gehad deze getuige ten overstaan van de rechter-commissaris over de inhoud van deze processen-verbaal te ondervragen en het hof heeft vastgesteld dat de verdachte de juistheid van het daarin gerelateerde niet wezenlijk heeft betwist.

De Hoge Raad vernietigt de bestreden uitspraak, maar uitsluitend wat betreft de duur van de opgelegde gevangenisstraf, vermindert deze in die zin dat deze drie jaren en vier maanden belooft en verwerpt het beroep voor het overige.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 04-02-2014

ECLI: ECLI:NL:HR:2014:230

Zaaknummer: 12/00003

Wetsartikelen: 190 Sv, 344a Sv en 360 Sv

RECHTSPRAAK

De Hoge Raad herhaalt toepasselijke overwegingen uit ECLI:NL:HR:2011:BM9102. De tenlastelegging onder 2, tweede onderdeel is toegesneden op artikel 69 lid 1 AWR en na de beoogde wijziging op zowel artikel 69 lid 1 AWR als artikel 69 lid 2 AWR. De onderscheiden delictsomschrijvingen strekken ter bescherming van hetzelfde rechtsgoed, te weten het bewerkstelligen van een juiste belastingheffing. In beide gevallen gaat het om een misdrijf. Weliswaar bedreigt de wet het ene misdrijf met een gevangenisstraf van maximaal 4 jaren, en het andere misdrijf met een gevangenisstraf van maximaal 6 jaren, maar het verschil is niet zodanig dat daaraan te dezen doorslaggevende betekenis moet worden toegekend. In aanmerking genomen dat het in beide gevallen gaat om het oningevuld retourneren van een drietal aangiftebiljetten vergezeld van een begeleidend schrijven van 2 mei 2006, is er geen verschil in aard en strekking van de verweten gedragingen. Het oordeel van het hof dat door het toewijzen van de vordering tot wijziging van de tenlastelegging sprake blijft van ‘hetzelfde feit’ in de zin van artikel 68 Sr, geeft niet blijk van een onjuiste rechtsopvatting, en is niet onbegrijpelijk. Nu de bewijsmiddelen niet inhouden dat aan verdachte wat betreft de in de tenlastelegging bedoelde aangifte inkomstenbelasting 2002 de daartoe vereiste uitnodiging tot het doen van aangifte is gedaan, moet worden aangenomen dat dit onderdeel van de tenlastelegging als gevolg van een kennelijke misslag in de bewezenverklaring is opgenomen. De Hoge Raad leest de bewezenverklaring met herstel van deze misslag.

Het middel klaagt over de toewijzing door het hof van de vordering tot wijziging van de tenlastelegging onder 2, tweede onderdeel.

De Hoge Raad overweegt als volgt. Bij de beoordeling van de vraag of sprake is van 'hetzelfde feit', dient de rechter in de situatie waarop artikel 68 Sr ziet de in beide tenlasteleggingen omschreven verwijten, en in de situatie waarop artikel 313 Sv ziet de in de tenlastelegging en de in de vordering tot wijziging van de tenlastelegging omschreven verwijten te vergelijken. Bij die toets dienen de volgende gegevens als relevante vergelijkingsfactoren te worden betrokken.

(A) De juridische aard van de feiten. Indien de tenlastegelegde feiten niet onder dezelfde delictsomschrijving vallen, kan de mate van verschil tussen de strafbare feiten van belang zijn, in het bijzonder wat betreft (i) de rechtsgoederen ter bescherming waarvan de onderscheidene delictsomschrijvingen strekken, en (ii) de strafmaxima die op de onderscheiden feiten zijn gesteld, in welke strafmaxima onder meer tot uitdrukking komt de aard van het verwijt en de kwalificatie als misdrijf dan wel overtreding.

(B) De gedraging van de verdachte. Indien de tenlasteleggingen respectievelijk de tenlastelegging en de vordering tot wijziging daarvan niet dezelfde gedraging beschrijven, kan de mate van verschil tussen de gedragingen van belang zijn, zowel wat betreft de aard en de kennelijke strekking van de gedragingen als wat betreft de tijd waarop, de plaats waar en de omstandigheden waaronder zij zijn verricht.

Uit de bewoordingen van het begrip 'hetzelfde feit' vloeit reeds voort dat de beantwoording van de vraag wat daaronder moet worden verstaan, mede wordt bepaald door de omstandigheden van het geval. Vuistregel is nochtans dat een aanzienlijk verschil in de juridische aard van de feiten en/of in de gedragingen tot de slotsom kan leiden dat geen sprake is van 'hetzelfde feit' in de zin van artikel 68 Sr.

Bij de toepassing van artikel 68 Sr en artikel 313 Sv moet aan de hand van dezelfde maatstaf worden beoordeeld of sprake is van 'hetzelfde feit' (vgl. HR 1 februari 2011, ECLI:NL:HR:2011:BM9102, NJ 2011/394).

De aan de verdachte verweten gedraging is in de tenlastelegging onder 2, tweede onderdeel, omschreven als – kort gezegd – het opzettelijk een bij de belastingwet voorziene aangifte onjuist doen. Na de toegewezen wijziging van de tenlastelegging is daaraan toegevoegd het opzettelijk niet doen van een aangifte.

De tenlastelegging onder 2, tweede onderdeel is toegesneden op artikel 69 lid 1 van de Algemene wet inzake rijksbelastingen (AWR) en na de beoogde wijziging op zowel artikel 69

lid 1 AWR als artikel 69 lid 2 AWR.

De onderscheiden delictsomschrijvingen strekken ter bescherming van hetzelfde rechtsgoed, te weten het bewerkstelligen van een juiste belastingheffing. In beide gevallen gaat het om een misdrijf. Weliswaar bedreigt de wet het ene misdrijf, het niet doen van aangifte, met een gevangenisstraf van maximaal vier jaren, en het andere misdrijf, het doen van een onjuiste of onvolledige aangifte, met een gevangenisstraf van maximaal zes jaren, maar het verschil is niet zodanig dat daaraan te dezen doorslaggevende betekenis moet worden toegekend. In aanmerking genomen dat het – naar 's hofs vaststelling – in beide gevallen gaat om het oningevuld retourneren van een drietal aangiftebiljetten vergezeld van een begeleidend schrijven van 2 mei 2006, is er geen verschil in aard en strekking van de verweten gedragingen. Gelet op dit een en ander geeft het oordeel van het hof dat door het toewijzen van de vordering tot wijziging van de tenlastelegging sprake blijft van 'hetzelfde feit' in de zin van artikel 68 Sr, niet blijk van een onjuiste rechtsopvatting, terwijl het evenmin onbegrijpelijk is.

Het middel faalt.

De Hoge Raad vernietigt de bestreden uitspraak, maar uitsluitend wat betreft de duur van de opgelegde gevangenisstraf, vermindert deze in die zin dat deze zeven maanden en drie weken, waarvan vijf maanden voorwaardelijk, met een proeftijd van twee jaren beloopt en verwerpt het beroep voor het overige.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 04-02-2014

ECLI: ECLI:NL:HR:2014:228

Zaaknummer: 12/02688

Wetsartikelen: 68 Sr en 69 lid 1 en 2 ARW

RECHTSPRAAK

De Hoge Raad herhaalt de toepasselijke overwegingen uit ECLI:NL:HR:2013:BY3151 en ECLI:NL:HR:2013:BZ3930. Het oordeel van het hof, dat de Terugkeerrichtlijn in casu niet van toepassing is, is onjuist. Het middel klaagt daarover terecht. Nu het hof – dat verdachte een onvoorwaardelijke gevangenisstraf van drie maanden heeft opgelegd wegens o.m. handelen in strijd met artikel 197 (oud) Sr – in de motivering van zijn beslissing niet heeft blijk gegeven zich ervan te hebben vergewist dat de stappen van de terugkeerprocedure zijn doorlopen, kan de bestreden uitspraak wat betreft de strafoplegging niet in stand blijven.

Het middel klaagt over het oordeel van het hof dat Richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (PbEG L 348/98; hierna: de Terugkeerrichtlijn) in het onderhavige geval niet van toepassing is.

De Hoge Raad overweegt als volgt. Vooropgesteld moet worden dat de Terugkeerrichtlijn zich niet ertegen verzet dat op grond van artikel 197 (oud) Sr een gevangenisstraf wordt opgelegd aan een tot ongewenst vreemdeling verklaarde onderdaan van een derde land in de zin van artikel 3 lid 1 Richtlijn 2008/115/EG op wie de bij die richtlijn voorziene terugkeerprocedure is toegepast en die, zonder geldige reden om niet terug te keren, illegaal in Nederland verblijft. Het opleggen van een onvoorwaardelijke gevangenisstraf aan een dergelijke onderdaan van een derde land is evenwel strijdig met de richtlijn indien de stappen van de in de richtlijn vastgelegde terugkeerprocedure nog niet zijn doorlopen, nu die strafoplegging de verwezenlijking van de met deze richtlijn nagestreefde doelstelling, te weten de invoering van een doeltreffend beleid van verwijdering en terugkeer van illegaal verblijvende onderdanen van derde landen, in gevaar kan brengen. Dat betekent dat de rechter die een onvoorwaardelijke gevangenisstraf oplegt wegens handelen in strijd met artikel 197 (oud) Sr, zich ervan dient te vergewissen dat de stappen van de terugkeerprocedure zijn doorlopen en

daarvan in de motivering van zijn beslissing dient blijk te geven (vgl. HR 21 mei 2013, ECLI:NL:HR:2013:BY3151, r.o. 4.7).

Het einde van de termijn waarbinnen de lidstaten voor implementatie van de Terugkeerrichtlijn benodigde wettelijke bepalingen in werking dienden te laten treden is in artikel 20 van de richtlijn gesteld op 24 december 2010. Nu de formulering van de hier aan de orde zijnde bepalingen van de richtlijn onvoorwaardelijk en voldoende nauwkeurig is, dient vanaf het verstrijken van die termijn de strafoplegging bij een veroordeling wegens handelen in strijd met artikel 197 (oud) Sr in overeenstemming met de richtlijn te geschieden (vgl. HR 21 mei 2013, ECLI:NL:HR:2013:BZ3930).

Gelet op hetgeen hiervoor onder 3.3 is overwogen, is het oordeel van het hof, dat de Terugkeerrichtlijn in het onderhavige geval niet van toepassing is, onjuist. Het middel klaagt daarover terecht. Nu het hof – dat verdachte een onvoorwaardelijke gevangenisstraf van drie maanden heeft opgelegd wegens onder meer handelen in strijd met artikel 197 (oud) Sr – in de motivering van zijn beslissing niet heeft blijk gegeven zich ervan te hebben vergewist dat de stappen van de terugkeerprocedure zijn doorlopen, kan de bestreden uitspraak wat betreft de strafoplegging niet in stand blijven.

De Hoge Raad vernietigt de bestreden uitspraak maar uitsluitend wat betreft de strafoplegging, wijst de zaak terug naar het Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden, zittingsplaats Arnhem, opdat de zaak in zoverre op het bestaande hoger beroep opnieuw wordt berecht en afgedaan en verwerpt het beroep voor het overige.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 04-02-2014

ECLI: ECLI:NL:HR:2014:235

Zaaknummer: 12/05249

Wetsartikelen: 197 (oud) Sr en Terugkeerrichtlijn

RECHTSPRAAK

De verklaring van verdachte houdt niet in dat hij heeft erkend dat hij een valse naam heeft opgegeven en/of een valse hoedanigheid heeft aangenomen. Aangenomen moet worden dat de betreffende onderdelen ten gelegenheid van een kennelijke vergissing in de bewezenverklaring zijn opgenomen. De Hoge Raad leest de bewezenverklaring met herstel van deze misslag. Het hof heeft vastgesteld dat verdachte leugenachtige mededelingen heeft gedaan aan X. Voor het antwoord op de vraag of uit die mededelingen kan worden afgeleid dat X door een samenweefsel van verdichtsels werd bewogen tot afgifte van het bewezenverklaarde geldbedrag, komt het aan op alle omstandigheden van het geval. Daartoe behoren o.m. de in ECLI:NL:HR:2011:BQ8600 genoemde omstandigheden. In aanmerking genomen dat de door verdachte aan X gedane mededelingen in meer dan één opzicht onjuist waren en dat het tot zekerheid afgeven van zijn rijbewijs een vertrouwenwekkende handeling is, geeft het oordeel van het hof dat X door een samenweefsel van verdichtsels is bewogen tot de afgifte van het geldbedrag niet blijk van een onjuiste rechtsopvatting en is ook niet onbegrijpelijk.

Het tweede middel bevat de klacht dat het hof voor de motivering van de bewezenverklaring onder 3 ten onrechte heeft volstaan met een opgave van de bewijsmiddelen als bedoeld in artikel 359 lid 3 Sv. Daartoe is aangevoerd dat de bekennende verklaring van de verdachte niet alle onderdelen van het onder 3 bewezenverklaarde betreft.

De Hoge Raad overweegt als volgt. De in 3.3.1 weergegeven verklaring van de verdachte houdt niet in dat hij heeft erkend dat hij een valse naam heeft opgegeven en/of een valse hoedanigheid heeft aangenomen. Aangenomen moet worden dat ten gevolge van een kennelijke vergissing in de bewezenverklaring de onderdelen 'door het aannemen van een

valse naam en/of van een valse hoedanigheid' zijn opgenomen. De Hoge Raad leest de bewezenverklaring met herstel van deze misslag. Door deze verbeterde lezing komt aan het tweede middel de feitelijke grondslag te ontvallen, zodat het niet tot cassatie kan leiden.

Het hof heeft blijkens de bewijsvoering en de bewezenverklaring vastgesteld dat de verdachte leugenachtige mededelingen heeft gedaan aan [betrokkene 1]. Voor het antwoord op de vraag of uit die mededelingen kan worden afgeleid dat [betrokkene 1] door een samenweefsel van verdichtsels werd bewogen tot afgifte van het in de bewezenverklaring genoemde geldbedrag, komt het aan op alle omstandigheden van het geval. Zoals in HR 15 november 2011, ECLI:NL:HR:2011:BQ8600, NJ 2012/279 is overwogen, behoren tot die omstandigheden onder meer de vertrouwenwekkende aard, het aantal en de indringendheid van de (geheel of gedeeltelijk) onware mededelingen in hun onderlinge samenhang, en de mate waarin de in het algemeen in het maatschappelijk verkeer vereiste omzichtigheid degene tot wie de mededelingen zijn gericht aanleiding had moeten geven de onwaarheid te onderkennen of zich daardoor niet te laten bedriegen. In aanmerking genomen dat de door de verdachte aan [betrokkene 1] gedane mededelingen in meer dan één opzicht onjuist waren en dat het tot zekerheid afgeven van zijn rijbewijs een vertrouwenwekkende handeling is, geeft het oordeel van het hof dat [betrokkene 1] door een samenweefsel van verdichtsels is bewogen tot de afgifte van 150 euro niet blijk van een onjuiste rechtsopvatting en is ook niet onbegrijpelijk. Het derde middel is tevergeefs voorgesteld.

De Hoge Raad verwerpt het beroep.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 04-02-2014

ECLI: ECLI:NL:HR:2014:236

Zaaknummer: 12/02234

Wetsartikelen: 359 lid 3 Sv en 326 Sr

RECHTSPRAAK

De Hoge Raad herhaalt toepasselijke overwegingen uit ECLI:NL:HR:2009:BH3079. Het hof heeft de door verdachte bij de politie afgelegde verklaringen tot het bewijs van de feiten 3, 5 en 6 gebezigd. Daarmee heeft het hof miskend dat een dergelijk verzuim behoudens een tweetal door de Hoge Raad genoemde uitzonderingen zonder meer tot bewijsuitsluiting dient te leiden. Het middel is wat betreft de feiten 3 en 6 terecht voorgesteld. Wat betreft feit 5 behoeft het niet tot cassatie te leiden, nu de bewezenverklaring ook met weglating van de bewuste verklaring van verdachte toereikend is gemotiveerd.

Het middel klaagt dat het hof in strijd met een gevoerd verweer de verklaringen die de verdachte bij de politie heeft afgelegd zonder dat hij voorafgaand aan het verhoor in de gelegenheid was gesteld een advocaat te raadplegen, bij de bewijsvoering van de feiten 3, 4, 5 en 6 heeft betrokken.

De Hoge Raad overweegt als volgt. Indien een aangehouden verdachte niet dan wel niet binnen redelijke grenzen de gelegenheid is geboden om voorafgaand aan het eerste verhoor door de politie een advocaat te raadplegen, levert dat in beginsel een vormverzuim op als bedoeld in artikel 359a Sv, dat, na een daartoe strekkend verweer, in de regel – behoudens in het geval dat de verdachte uitdrukkelijk dan wel stilzwijgend doch in ieder geval ondubbelzinnig afstand heeft gedaan van dat recht, dan wel bij het bestaan van dwingende redenen om dat recht te beperken – dient te leiden tot uitsluiting van het bewijs van de verklaringen van de verdachte die zijn afgelegd voordat hij een advocaat kon raadplegen (vgl. HR 30 juni 2009, ECLI:NL:HR:2009:BH3079, NJ 2009/349).

Het hof heeft de door de verdachte bij de politie afgelegde verklaringen tot het bewijs van – klaarblijkelijk alleen – de feiten 3, 5 en 6 gebezigd. Daarmee heeft het hof miskend dat, naar uit genoemd arrest van de Hoge Raad volgt, een dergelijk verzuim behoudens een tweetal door de Hoge Raad genoemde uitzonderingen zonder meer tot bewijsuitsluiting dient te leiden.

Doen die uitzonderingen zich niet voor dan zal de desbetreffende verklaring van de verdachte dus niet voor het bewijs mogen worden gebruikt.

Tot cassatie behoeft het onjuiste gebruik voor het bewijs van de bij de politie afgelegde verklaring van de verdachte van 21 september 2008 wat betreft de bewezenverklaring van feit 5 niet te leiden. Voor het bewijs van feit 5 heeft het hof tevens gebruik gemaakt van het, onder 3.2 weergegeven, proces-verbaal, houdende verklaringen van de verbalisanten [verbalisant 1], [verbalisant 2] en [verbalisant 3]. Gelet op de inhoud van dat proces-verbaal, moet worden geoordeeld dat de bewezenverklaring ook met weglating van de bewuste verklaring van de verdachte toereikend is gemotiveerd, zoals het hof ook de bewezenverklaring van feit 4 op de voet van artikel 344 lid 2 Sv heeft kunnen gronden alleen op het daartoe gebezigde proces-verbaal van de verbalisanten. De verdachte heeft derhalve onvoldoende rechtens te respecteren belang heeft bij vernietiging van het bestreden arrest en terugwijzing dan wel verwijzing van de zaak.

Het middel is wat betreft de bewijsvoering van de feiten 3 en 6 terecht voorgesteld.

De Hoge Raad vernietigt de bestreden uitspraak maar uitsluitend wat betreft de beslissingen ter zake van het onder 3 en 6 tenlastegelegde en de strafoplegging, wijst de zaak terug naar het Gerechtshof 's-Hertogenbosch, opdat de zaak in zoverre op het bestaande hoger beroep opnieuw wordt berecht en afgedaan en verwerpt het beroep voor het overige.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 04-02-2014

ECLI: ECLI:NL:HR:2014:234

Zaaknummer: 12/02023

Wetsartikelen: 6 EVRM

RECHTSPRAAK

Het hof heeft vastgesteld dat verdachte, ter uitvoering van het door hem voorgenomen misdrijf, zich bijna vier uren in Alkmaar heeft bevonden en in het bezit van een geladen vuurwapen op het beoogde slachtoffer heeft gewacht. Het hof heeft ten aanzien van het beroep op vrijwillige terugtred overwogen dat niet méér aannemelijk is geworden dan dat verdachte na verloop van tijd is weggegaan en geoordeeld dat dit onvoldoende is voor vrijwillige terugtred. In zijn vaststellingen en overwegingen heeft het hof mede tot uitdrukking gebracht dat het beroep op vrijwillige terugtred dient te worden verworpen omdat de voorgenomen zware mishandeling van slachtoffer niet is voltooid ten gevolge van de, niet van de wil van verdachte afhankelijke, omstandigheid dat slachtoffer niet is verschenen. 's Hofs verwerping van het beroep op de exceptie van artikel 46b Sr geeft niet blijk van een onjuiste rechtsopvatting en is toereikend gemotiveerd.

Het middel – dat niet opkomt tegen de bewezenverklaring van het onder 1 tenlastegelegde – klaagt over de verwerping door het hof van het beroep op vrijwillige terugtred als bedoeld in artikel 46b Sr.

De Hoge Raad overweegt als volgt.

Artikel 46b Sr luidt: 'Voorbereiding noch poging bestaat indien het misdrijf niet is voltooid tengevolge van omstandigheden van de wil van de dader afhankelijk.'

Het hof heeft vastgesteld dat de verdachte, ter uitvoering van het door hem voorgenomen misdrijf, zich bijna vier uren in Alkmaar heeft bevonden en in het bezit van een geladen vuurwapen op het beoogde slachtoffer [slachtoffer] heeft gewacht. Het hof heeft ten aanzien van het beroep op vrijwillige terugtred overwogen dat niet méér aannemelijk is geworden dan dat de verdachte na verloop van tijd is weggegaan en geoordeeld dat dit onvoldoende is voor vrijwillige terugtred. In zijn vaststellingen en overwegingen heeft het hof mede tot uitdrukking

gebracht dat het beroep op vrijwillige terugtred dient te worden verworpen omdat de voorgenomen zware mishandeling van [slachtoffer] niet is voltooid ten gevolge van de, niet van de wil van de verdachte afhankelijke, omstandigheid dat [slachtoffer] niet is verschenen.

's Hof verwerping van het beroep op de exceptie van artikel 46b Sr geeft niet blijk van een onjuiste rechtsopvatting en is toereikend gemotiveerd.

Het middel faalt.

De Hoge Raad vernietigt de bestreden uitspraak, maar uitsluitend wat betreft de duur van de opgelegde gevangenisstraf, vermindert deze in die zin dat deze achtentwintig maanden beloopt en verwerpt het beroep voor het overige.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 04-02-2014

ECLI: ECLI:NL:HR:2014:232

Zaaknummer: 11/04781

Wetsartikelen: 46b Sr

RECHTSPRAAK

In de met deze ontnemingsprocedure verband houdende strafzaak is bewezenverklaard dat verdachte zich heeft schuldig gemaakt aan (medeplegen van) gewoontewitwassen. Het hof heeft als zijn oordeel tot uitdrukking gebracht dat het begaan van dit gewoontewitwassen heeft geleid tot wederrechtelijk verkregen voordeel door betrokkene. 's Hofs oordeel dat de genoemde bedragen aan contante stortingen op de bankrekeningen van betrokkene wederrechtelijk verkregen voordeel vormden, is zonder nadere motivering, die ontbreekt, niet begrijpelijk.

Het middel klaagt onder meer dat de schatting van het door de betrokkene wederrechtelijk verkregen voordeel door het hof niet naar behoren is gemotiveerd.

De Hoge Raad overweegt als volgt. In de met deze ontnemingsprocedure verband houdende strafzaak is bewezenverklaard dat de verdachte zich heeft schuldig gemaakt aan – kort gezegd – (medeplegen van) gewoontewitwassen.

In de hiervoor onder 2.2 weergegeven bewijsvoering heeft het hof als zijn oordeel tot uitdrukking gebracht dat het begaan van dit gewoontewitwassen heeft geleid tot wederrechtelijk verkrijgen van voordeel door de betrokkene. Het oordeel van het hof dat de hiervoor onder 2.2.1 genoemde bedragen van in totaal € 16.931,95 aan contante stortingen op de bankrekeningen van de betrokkene wederrechtelijk verkregen voordeel vormden, is zonder nadere motivering, die ontbreekt, niet begrijpelijk. Voor zover het middel hierover klaagt, is het terecht voorgesteld.

De Hoge Raad vernietigt de bestreden uitspraak en wijst de zaak terug naar het Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden, zittingsplaats Leeuwarden, opdat de zaak op het bestaande hoger beroep opnieuw wordt berecht en afgedaan.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 04-02-2014

ECLI: ECLI:NL:HR:2014:233

Zaaknummer: 11/05204

Wetsartikelen: 36e Sr

RECHTSPRAAK

In het kader van de uitvoering van een Brits rechtshulpverzoek zijn voorwerpen in beslag genomen. Naar aanleiding van een ‘Klaagschrift over inbeslagneming (Artikel 552a en 552p Sv.)’ van onder andere klagster heeft de rechtbank ex artikel 552a lid 1 Sv bij beschikking met nummer 12/1316 ‘het beklag ongegrond’ verklaard. Daarnaast heeft de rechtbank ex artikel 552p lid 2 Sv op vordering van de officier van justitie bij beschikking met nummers 12/1177 en 12/1180 verlof verleend aan de officier van justitie om het inbeslaggenomen – onder voorbehoud – ter beschikking te stellen aan de Britse autoriteiten. Tegen de beschikking van de rechtbank waarbij het in artikel 552p lid 2 Sv bedoelde verlof is verleend, hebben de in die beschikking vermelde partijen geen beroep in cassatie ingesteld, terwijl ook in de namens klagster in de onderhavige zaak ingediende schriftuur naar aanleiding van haar afgewezen klaagschrift geen klachten zijn geformuleerd met betrekking tot het in die beschikking gegeven verlof en de gronden waarop dat berust. Aldus moet in cassatie ervan worden uitgegaan dat die beschikking onherroepelijk is geworden. Vernietiging van de onderhavige beschikking kan daarin geen verandering brengen. Dit betekent dat klagster geen belang meer heeft bij het beroep tegen de onderhavige beschikking van de rechtbank, zodat zij daarin niet-ontvankelijk moet worden verklaard. De Hoge Raad herhaalt zijn opmerking uit ECLI:NL:HR:2012:BT8757.

De Hoge Raad beoordeelt de ontvankelijkheid van het beroep.

In het kader van de uitvoering van een Brits rechtshulpverzoek zijn op het adres [a-straat 1] te Amsterdam voorwerpen in beslag genomen. Naar aanleiding van een ‘Klaagschrift over

inbeslagneming (Art. 552a & 552p Sv.)' van onder anderen klaagster heeft de rechtbank op de voet van artikel 552a lid 1 Sv bij beschikking van 4 september 2012 met onder meer nr. 12/1316 'het beklag ongegrond' verklaard. Daarnaast heeft de rechtbank op de voet van artikel 552p lid 2 Sv op vordering van de officier van justitie bij beschikking van eveneens 4 september 2012 met nrs. 12/1177 en 12/1180 'in de zaak tegen [betrokkene 1] (...) en [betrokkene 2]' verlof verleend aan de officier van justitie om het inbeslaggenomen ter beschikking te stellen aan de Britse autoriteiten, onder het voorbehoud dat het inbeslaggenomen zal worden teruggezonden, dan wel worden vernietigd, zodra daarvan het voor de strafvordering noodzakelijke gebruik is gemaakt.

Tegen de beschikking van de rechtbank met nrs. 12/1177 en 12/1180, waarbij het in artikel 552p lid 2 Sv bedoelde verlof is verleend, hebben de in die beschikking vermelde partijen geen beroep in cassatie ingesteld, terwijl ook in de namens klaagster in de onderhavige zaak ingediende schriftuur naar aanleiding van haar afgewezen 'Klaagschrift over inbeslagneming (Art. 552a & 552p Sv.)' geen klachten zijn geformuleerd die betrekking hebben op het in die beschikking gegeven verlof en de gronden waarop dat berust. Aldus moet in cassatie ervan worden uitgegaan dat die beschikking onherroepelijk is geworden. Vernietiging van de onderhavige beschikking kan daarin geen verandering brengen. Dit betekent dat de klaagster geen belang meer heeft bij het beroep tegen de onderhavige beschikking van de rechtbank, zodat zij daarin niet-ontvankelijk moet worden verklaard.

Opmerking verdient nog het volgende. Het gaat in het onderhavige geval om twee verschillende procedures op de voet van artikel 552a lid 1 Sv respectievelijk artikel 552p lid 2 Sv volgend op een inbeslagneming naar aanleiding van een rechtshulpverzoek. Voor een evenwichtige en doelmatige afdoening van zulke zaken verdient het aanbeveling dat de rechter – wanneer dat redelijkerwijs mogelijk is – bevordert dat dergelijke procedures naar aanleiding van dezelfde inbeslagneming gevoegd worden behandeld en vervolgens in één beschikking worden beoordeeld, zodat een daartegen gericht beroep ook de beslissing ten aanzien van de andere procedure kan betreffen (vgl. HR 27 maart 2012, ECLI:NL:HR:2012:BT8757, NJ 2012/218). Uit hetgeen hiervoor onder 2.2 is overwogen, volgt overigens dat de klaagster vanwege de specifieke omstandigheden van het onderhavige geval door de werkwijze van de rechtbank niet wezenlijk in haar belangen is geschaad.

De Hoge Raad verklaart de klaagster niet-ontvankelijk in het beroep.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 04-02-2014

ECLI: ECLI:NL:HR:2014:227

Zaaknummer: 12/04883

Wetsartikelen: 552a Sv en 552p Sv